

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ชีวิตในวัยทำงานของฉัน

นางสาวมะลิวัลย์ ขุนศรี

หอผู้ป่วยพิเศษ 86 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

วันแรกในการทำงานของเรา ครึ่งวันเช้าปฐมนิเทศ ครึ่งวันบ่ายมาทำงานที่หอผู้ป่วย เป็นการทำงานครั้งแรกที่บรรยากาศสุดแสนจะตื่นเต้น เป็นวันแรกที่เราเห็นแพทย์ใส่ท่อช่วยหายใจผู้ป่วย ซึ่งเราก็ไม่รู้ว่าจะไร้อยู่ตรงไหนต้องหยิบอะไรมาให้พี่บ้าง วันต่อมาเราต้องไปทำงานเวรเช้า ซึ่งเราก็ไม่รู้ว่โรงพยาบาลต้องรับเวรเวลาเจ็ดโมงเช้า ซึ่งเราเข้าใจว่าจะรับเวรเจ็ดโมงสี่สิบห้า นาที วันนั้นเราจำได้ว่าเราไปสายประมาณห้า นาที พี่หัวหน้าโทรศัพท์ตามเนื่องจากเรายังไม่มาทำงานและพี่ๆ ที่ทำงานบอกเราว่า คิดว่าเรากลัวเลยไม่ไปทำงานแล้ว นึกว่าเราอดใจไปแล้วหลังจากเจอเหตุการณ์วันแรกที่ใส่ท่อช่วยหายใจ นี่แหละคือจุดเริ่มต้นของการทำงานของเรา

กว่าจะได้มาทำงานที่นี่ เรารอมาประมาณสองเดือนกว่า ก็เลยลองไปสมัครที่อื่น แต่ก็ยังรอที่นี้อยู่ จนสุดท้ายโรงพยาบาลเรียกสัมภาษณ์ แล้วเราก็สอบสัมภาษณ์ผ่าน ส่งเอกสารครบหมด ทางโรงพยาบาลเลยนัดวันปฐมนิเทศ วันนั้นมีปฐมนิเทศพยาบาลและผู้ช่วยพยาบาล พอปฐมนิเทศเสร็จ พี่ๆ ก็พาเดินดูอาคารที่เราทำงานว่าแผนกไหนอยู่ตรงไหนบ้าง จากนั้นพอสิบสามนาฬิกาเราก็ไปที่หอผู้ป่วยที่เราทำงาน ซึ่งก็เป็นหอผู้ป่วยพิเศษที่แรกเราก็คิดว่าเป็นหอผู้ป่วยพิเศษแล้วจะสบายแต่ความคิดของเรากลับสวนทางกัน...คืองานยุ่งมาก ในวันนั้นไม่มีใครสอนงานเราเลยเพราะพี่ๆ ก็ต่างคนต่างงานยุ่ง เนื่องจากมีการใส่ท่อช่วยหายใจให้คนไข้และเราก็ตื่นเต้นมากๆ เพราะยังไม่เคยเจอแบบนี้ มาก่อนเลย (คิดในใจรับน้องเร็วไปไหม วันแรกก็เจอหนักเลย ถึงกับทำอะไรไม่ถูกตัวสั่นไปหมด) พอวันต่อมาเราก็มา ขึ้นเวรเช้าเช้าเพราะเราคิดว่ารับเวรเช้าเจ็ดนาฬิกาสี่สิบห้า นาที พี่ๆ ก็โทรตามเพราะไม่เห็นมาสักทีซึ่งเราก็ไม่ได้รับสายเนื่องจากเราปิดเสียงโทรศัพท์ไว้ เราก็ทำตัวไม่ค่อยถูก ไม่รู้จะต้องเริ่มยังไงก่อน ยิ่งเป็นคนพูดน้อย ไม่กล้าพูด เราคิดว่า จะไม่มีใครคุยกับเราด้วยซ้ำ แต่พี่ๆ ที่หอผู้ป่วยทุกคนดีกับเรา สอนงานเราทุกอย่าง อะไรที่เราไม่รู้ พี่ๆ ก็คอยบอกคอยสอนซึ่งเป็นความโชคดีของเรามากที่ได้มาอยู่ที่หอผู้ป่วยแห่งนี้ บางครั้งเราก็คิดว่าเราจะทำงานไม่ไหวเพราะเป็นครั้งแรกที่เราได้ทำงาน มีความกดดันตัวเองบ้างในบางครั้งหรือหลายๆ ครั้ง บางครั้งก็มีท้อมีเหนื่อยบ้าง บ่นกับตัวเองอยากลาออก ทุกวัน เพราะงานหนักและเหนื่อยมากสำหรับคนที่ทำงานครั้งแรกแบบเรา แต่พี่ๆ ก็คอยพูดให้กำลังใจตลอดเราพยายามอดทน ออกล้นกับปัญหาที่เจอ แต่เราก็ผ่านมันมาได้จนถึงทุกวันนี้ ตั้งแต่เริ่มทำงานมาก็ไม่ค่อยมีเวลาไปไหนมาไหน ส่วนมากใช้เวลาไปกับการทำงานและนอนจนหมด เราโทรศัพท์หาพ่อกับแม่ทุกวัน วางจากการขึ้นเวรจริงๆ ถึงจะได้โทรไปคุยกับท่าน เราบ่นกับท่านทุกวันว่าอยากกลับบ้าน แต่ด้วยภาระและหน้าที่จึงทำให้เราไม่ได้กลับบ้านเหมือนคนอื่น เพราะอยากมีหน้าที่การงานที่ดีและมั่นคง ตั้งแต่เราทำงานที่นี่เรายังไม่ได้กลับบ้านเลย วางแผนไว้ว่าจะกลับบ้านหลายครั้ง ก็มีเรื่องทำให้ไม่ได้กลับบ้านทุกครั้งเลย นี่ก็จะสี่เดือนแล้วเนื่องจากสถานการณ์โควิดตอนนี้ด้วย เอาจริงๆ ตั้งแต่เริ่มทำงานคือไม่มีเวลาให้ใครเลย ตื่นนอน อาบน้ำ กินข้าว ทำงาน กลับห้อง นอนพักวนเวียนกันอยู่แบบนี้ อยากจะออกไปเที่ยวก็ไม่ได้ไปเพราะเหนื่อยมาก เอาจริงๆ คือเหนื่อยมากนะ อยากมีชีวิตวัยรุ่นเหมือนเพื่อนในวัยเดียวกัน แอบน้อยใจตัวเองนะ บางทีทำงานหนักทุกวัน บางวันเหนื่อยจนผลอหลับจนไม่ได้กินข้าวก็มี แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะตัวเองเลือกเดินทางสายนี้ ก็ต้องทำมันให้เต็มที่ จนมีความคิดแวบหนึ่งเข้ามาในหัว ทำงานกว่าจะได้เงินแต่ละบาทมาได้มันเหนื่อยมาก พ่อกับแม่ก็จะทำงานหาเงินส่งเราเรียนคงเหนื่อยมากถึงมากที่สุด เพราะหมดเงินกับเราไปเยอะมาก ทั้งค่าอยู่ ค่ากิน ค่าเช่าห้อง ค่าเทอมและค่าอื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน นี่ทำงานยังไม่ถึงปีเรายังบ่นเหนื่อยขนาดนี้เลย สักวันหนึ่งจะนำความสำเร็จกลับไปฝากพ่อกับแม่ให้สมกับการที่รอคอยมานาน เราทำงานพยายามใช้เงินตามที่กำหนดไว้ เพื่อที่จะมีเงินเก็บไว้ใช้ในยามฉุกเฉินแต่ก็ยากนิดหน่อยเพราะต้องจ่ายทั้งค่าเช่าห้อง ค่ารถไปทำงาน ค่าข้าวและของใช้ต่างๆ ช่วงแรกเราคิดหนักมาก เงินเดือน 12,000 บาทต้นๆ ถ้าเก็บเดือนละ 5,000 บาทต่อเดือน จะไม่พอกับค่าใช้จ่าย เลยเปลี่ยนมาเก็บเดือนละ 2,000-2,500 บาทต่อเดือนแทน ชีวิตในการทำงานของเราตอนนี้เรารู้สึกว่าเราปรับตัวเข้ากับมันได้ เราสามารถเข้ากับทุกคนได้ แล้วเรามีความสุขกับมัน ถึงแม้จะไม่ค่อยมีเพื่อนคุยเหมือนเพื่อนเหมือนตอนที่เรียนก็เถอะ แต่เราก็ชอบแบบนี้แหละ วันหยุดก็พักผ่อนไม่ต้องวุ่นวายกับใครมาก แค่นี้ทำให้ชีวิตตัวเองและคนในครอบครัวกินอิ่ม พักผ่อนนอนหลับ สุขภาพร่างกายแข็งแรง แค่นี้ก็มีความสุขมากเกินพอแล้ว

ไม่ว่าเราจะเลือกแบบไหน ก็ขอให้ทำในสิ่งที่เลือกให้เต็มที่ แม้ว่าสิ่งนั้นจะเริ่มตันได้ไม่ดีหรือไม่สวยแต่จงพยายามและขยันที่จะสู้ต่อไปอย่างมุ่งมั่นและตั้งใจที่จะทำให้งานออกมาดีเสมอ ความโชคดีของการทำงาน อยู่ในงานที่เราชอบและผลตอบแทนที่คุ้มค่า และอีกอย่างคือเพื่อนร่วมงานที่ดีเพราะจะทำให้การทำงานของเราร่าเริงและมีความสุข